

ANUL III, Nr. 22

OCTOMBRIE/NOEMBRIE 1951

Gajul viitorului

Autorii loviturii de stat dela 23 August intervin în desbaterea acestei chestiuni cu o nouă interpretare ce-o dau actului lor. Este adevărat că prezentul e sumbru, că închisorile gem de Români și crematoriile fumegă fără încetare, că națiunea întreagă, cum s'ar exprima un bine cunoscut esseist român, rătăcește pe „culmile disperării”. Dar, spun tot ei, să nu ne lăsăm sufletele copleșite de imaginea acestui infern pământean. Să ne aruncăm privirile puțin mai departe. Rodele acestui act, atât de criticat și condamnat, abia mâine se vor vedea. În momentul eliberării. Atunci vom primi răsplata pătimirilor prin care trecem acum. Atunci vom valorifica acest titlu — înțeleptul act dela 23 August — și pe baza lui România își va pretinde drepturile și reconstituie hotarele. „Ce titre international de la Roumanie sera invoqué d'une manière réellement utile dans les délibérations futures des représentants du monde libre”. (Declarația Comitetului Național). Aceste „neplăceri pasagere” — cum le caracterizează La Nation Roumaine — pe care le suferă actualmente poporul român, se vor solda cu mari binefaceri în viitor. Activul poporului român va înregistra o strălucită urcare și atunci își vor lua revanșa și oamenii astăzi atât de detestați.

Este o schimbare de limbaj, de finută față de această problemă, o nouă perspectivă a lui 23 August, care trebuie examinată cu atenția curentă. După câte ne aducem aminte, punctul de vedere mai sus exprimat, n'a fost întotdeauna propriu celor ce-l susțin astăzi. Când au împins România pe linia sovietică, ei au crezut în eficacitatea imediată a actului lor, în formula unei păci grabnice, care să restabilească fără nicio altă complicație vechile situații. Și mai târziu, când Rușii au început să-și arate de-a binelea intențiile, tot mai nădăjduiau, că dela o zi la alta, aliații să intervină energic în România și penetratia sovietică să fie jugulată. Cel mai surprinzător rostogolire a sălbatică a evenimentelor și de cărămizile ce le cădeau în cap, au fost tocmai oamenii care au schimbat certitudinile politice cu atmosfera ce respira din Charta Atlanticului.

Astăzi, autorii capitulării dela 23 August au aierul să spună că nici ei n'au fost atât de străini de realitate, că au prevăzut și ei prăpădul ce se va abate asupra țării, dar, n'au avut ce face, au trebuit să angajeze națiunea în acest defileu primejdios, pentru o-i salva pozițiile ei viitoare. Fără îndoială, în politica unui stat, adeseori ești obligat la sacrificii de moment în contul unor planuri viitoare. Faci un pas înapoi, ca să poți să te motivezi anumite situații. Anglia, de pildă, a cedat la München, ca să-și desăvârșească înarmările și să se flăcăie pe o poziție de luptă mai avantajoasă. Dar în astfel de cazuri când împrejurările constrâng pe conducătorii unei națiuni la anumite abdicări, trebuie să existe un echilibru între concesiunile făcute momentan și posibilitățile de recuperare în viitor. Revenind la exemplul Angliei, nu ne putem imagina nicio clipă bărbații de stat ai acestei țări cedând atât de mult presiunilor străine încât să accepte înglobarea patriei lor într'un alt imperiu. Baza de refacere a unui organism statal trebuie să rămână intactă.

23 August e un gaj prea scump. Am oferit învingătorilor spre exterminare întregul popor românesc. Prin „exterminare”, nu înțelegem numai faptul fizic al genocidului — care a în-

(continuare în pag. 2)

„Cine crede în naționalism nu poate admite ideea imperialismului, care e o idee cosmopolită și tinde să distrugă naționalitatea altor popoare.”

Gilbert Keith Chesterton.

Naționalismul la răscruce

Cel de al doilea războiu mondial, se afirmă deobicei, a lichidat un mit, mitul naționalismului. Odată cu prăbușirea puterilor Axei, naționalismul a suferit o înfrângere decisivă. Omenirea coalizată a respins această formulă de viață, căutându-și alte drumuri. S'a produs o selecție de idei-forță și viitorul și-a închis ebloanele pentru naționalism. Nu mai rămân așa dar în prezență decât două doctrine care își dispută întâietatea în lume: democrația și comunismul.

Concluzia aceasta nu e tocmai exactă. În realitate, nu naționalismul a fost răpus odată cu capitularea dela 1945, ci falsul naționalism, naționalismul agresiv și imperialist, care nu-i decât o remanentă a perioadei burghezo-capitaliste. Naționalismul autentic nu are nimic de-aface cu poștele de cucerire și aservire a altor popoare. El reprezintă faza de proiecție în istorie a conștiinței interioare a unui neam, de maturizare spirituală a unui popor. El nu este revanșard, nu este pornit spre rapt, violență și agresiuni. El cultivă imanențele unui popor și respectă în același timp geniul creator al altor popoare. Naționalismul este o formulă de conviețuire în dub a tuturor popoarelor.

Natural că restaurarea acestui adevăr reclamă eforturi penibile și de lungă durată. Opinia publică din Occident e subminată de falsuri, de minciuni, de slogane propagandistice, de prejudecăți de cea mai ieftină calitate. Chiar rostirea termenului „Naționalism” provoacă o anumită repulsie în aceste cercuri, considerându-l o noțiune osândită, un principiu definitiv eşuat. Tema care se pune este extrem de dificilă: a degaja din ruinele morale ale războiului permanențele naționalismului, a detașa imaginea lui pură de niște exterioare istorice care nu convin fondului său și nu-i aparțin prin esență. Și toată această luptă de clarificare a noțiunilor trebuie dată cu o opinie publică ostilă, trăind încă sub povara grelelor acuzații ce s'au adus naționalismului.

Dificultăți în calea unei juste interpretări și reevaluări a naționalismului

nu provin numai din tabăra foștilor inamici ai puterilor Axei. Rezistențe tot atât de aprige se ridică și din sfera naționaliștilor. Există curente în sânul lor, cari nu și-au schimbat perspectiva trecutului și n'au învățat nimic din teribila lecție a războiului. Aceste tendințe se orientează exclusiv după erorile săvârșite de aliați și au mai puțină înțelegere pentru erorile ce le-au făcut marile state naționaliste. Adevărul este că haosul actual din Europa se datorește în egală măsură marilor puteri naționaliste și marilor puteri democratice. Singurii care au profitat de pe urma acestei viziuni precare a destinului uman au fost bolșevicii. E o pagubă comună și o responsabilitate comună. Ceeace înseamnă că răul nu poate fi reparat decât printr'o nouă încheiere a frontului european, printr'o fixare activă a naționaliștilor alături de forțele Occidentului.

O poziție intermediară este și utopică și primejdioasă. Acei care susțin afirmații de această natură nici cu Rusia, nici cu America, ci cu Europa — în realitate, de bună credință fiind, fac jocul Moscovei. Politicește, Europa nu mai există, în sensul că nu mai are viabilitate proprie, nu mai dispune de armătura de state, care să-i garanteze integritatea istorică. Europa a fost lichidată la Casablanca, Teheran și Yalta, devenind un câmp de tensiune între Statele Unite și Soviets. Europa nu poate fi restaurată decât odată cu alungarea bolșevismului din jumătatea ei răsăriteană și acest obiectiv nu poate fi realizat fără sprijinul american.

Puterile occidentale, și în special Statele Unite, dispun de un enorm potențial tehnic și economic. În schimb, în domeniul spiritului, se prezintă sărăcite de vlagă. Le lipsește un ideal, o credință, care să-i însuflească în titanica încordare de astăzi. Naționaliștii pot complini acest gol. Ei se simt profund atașați de sufletul națiunii lor — singura entitate istorică ce poate fi opusă cu succes bolșevismului. Dispunând de acest tezaur doctrinar, indispensabil pentru crearea unui front anticomunist compact, curajos

Daă există un element de judecată, la unima zilei, care să servească mai presus de toate, la stabilirea unei diferențe radicale între metodele și finalitățile lumii libere și cele ale imperialismului sovietic, acesta este atitudinea fiecăruia dintre cei doi învingători față de învingi. O analiză a recentului tratat de pace cu Japonia poate constitui prin ea însăși un argument covârșitor în ceea ce privește posibilitatea națiunilor învinse de a se reintegra comunității lumii libere.

Nu vom fi noi acia care vom proclama scopurile filantropice ale marilor puteri democratice. Dar intr-o lume care tinde să se conducă după mari unități politice și în mare măsură în umbra marilor forțe dominante, marea comunitate a națiunilor libere, în curs de a se organiza împotriva agresiunii comuniste, îngăduie conviețuirii între popoare deosebite ca importanță, și face ca nații mici să-și trăiască viața lor și să se desvolte cu valorile lor întine și după propriile lor înclinați. Nimic din acestea nu se întâmplă în lumea Sovietelor.

Revizuirea tratatului de pace cu Italia, hotărâtă de curând de către cele trei guverne ale marilor puteri vestice, adică Statele Unite, Anglia și Franța constituie prilejul și simptomul celei mai importante deosebiri de metode, la care făceam aluzie mai sus. Într-adevăr, aceste trei guverne au hotărât să rezolve printr-o revizuire, problemele puse de tratatul de pace cu Italia „în interesul dezvoltării armonioase a cooperăției dintre națiunile libere”. „Un veto injust și nejustificabil”, afirma comunicatul celor trei guverne, a împiedicat integrarea Italiei în comunitatea Națiunilor Unite, care este dorința tuturor națiunilor libere și pe de altă parte restricțiile și incapacitățile la care este încă supusă Italia, nu sunt compatibile cu actuala situație mondială. Este vorba nici mai mult nici

Dar ce se petrece în acest timp în lumea sovietică a aia zicelor „democrații populare”? În ce constă normalizarea vieții dintre națiuni în acea lume de teroare și de moarte? Pentru spiritele cele mai puțin alarmate, nu era nevoie să se facă toate experiențele încercate, pentru a vedea diferența dintre tratamentul aplicat de Soviete celor învinși și tratamentul acordat de națiunile libere. Pentru popoarele din Est, era de ajuns să citească clauza strecurată în tratatele

Deși internaționalist în doctrină, „Credinșul naționalist” nu ar constitui o „contradicție în adjecto” considerând tendințele actuale ale poliției rusești. Însă nu la această nuanță a naționalismului sovietic ne referim.

Desigur este acesta un merit ce le revine. Dar numai un merit de conjunctură. Greșala este a partenerilor, care fac abstracție de o condiție esențială a jocului. Și — pentru a reveni la oile noastre — occidentalii, primind conformismul lipsit de viziune politică, s'au mângâiat pe linia anti-națională. Societățile mișcările naționaliste, filiații naziste și profasciste, le-au furat și le tratează de după mine ale ideologiei lor. Această greșală „occidentală” au surprins-o și au speculat-o sovieticii.

Între timp, plămădirea dictaturii proletare,
dar mai îndepărtat — și între primejdia imediată
a războiului, Rengi au făcut alegerea și au
lucrat în consecință. Și trebuie să recunoaștem
că, cel puțin în orientul mijlociu, au reușit.
Între Englezii și naționalii lor Mladoci
propăștia este înecată. Numai eforturi de bună
voință neînchipuit de mari vor putea evita o
ruptură fatală. Conflictul anglo-perzan este de
ajuns de clocot.

— Anglia și America sunt denigrate ca opre-
soare ale națiunilor și imperialiste.

...necesitatea urgentă de naționalizare a con-
ductului de petrol, agitată în Siria, apăsarea ex-
tremiştilor de dreapta ai Mareșii Muftin al
Ierusalimului, propaganda contra Angliei și con-
tra rășosatului rege Abdollah în Iordania, ac-

punea organizarea „Războiului Sfânt” în Liban, conduceră cu Moscova a membrilor „Pătrăţului de Aur” în Irak; problema Sudanului şi naţionalizarea Suezului, în Egipt, toate aceste nelinişti sunt integrate şi speculate de Kremlin împotriva occidentalilor şi în special a Marelui Britani, care se arată ostilă chiar faţă de veleităţile legitime ale acestor ţări. Englezii au stabilit singuri că primul ministru libanez, Riad-Bey-el-Solh a fost asasinat de un membru al partidului naţionalist sirian cu ajutorul comunistilor.

Depăşind orice avertisment pentru Dumnezeu, Cremlinul a scos din scrieriri vechile fesuri turceşti, abolite de Atatürk, şi sub egida Semnităţii şi a Coranului, deplănge în presa siriană „soarta mahomedanilor obligaţi să trăiască sub jugul anglo-american”. În Liban, jumătatea mahomedană a partidului comunist face această propagandă religioasă şi xenofobă, sub orchestraţia posturilor de radio sovietice, al căror leit-motiv este: „Numoi întorcerea la Islam în formă sa pură va permite naţiunilor mahomedane să se elibereze de jugul anglo-american”. Moscova a radiodifuzat arăbăţirea Hairamului şi tot la acest post de emisiune, Marele Muftiu al Kazahstanului şi-a găsit tribuna pentru a proslăvi eforturile de pace ale Rusiei. În Turcia propagandă religioasă a luat forme violente în statuile lui Atatürk din Ankara, Istanbul şi alte locuri au fost distruse.

Da că democrațiile, și în special cea engleză, încearcă scrupule în a întinde mâna naționaliștilor, această atitudine nu vedește numai orgoliul doctrinar ci și o inexplicabilă neînțelegere a situației politice. În aceste condiții, salvarea lumii devine tot mai grea.

Posibilitățile internaționale a comunistilor va trebui să i se opună o poziție națională a tuturor popoarelor, care vor să se apere și care vor să existe în viitor o nouă aventură. Este aceasta un adevăr elemental, pe care nicio doctrină nu-l poate tărași. Căzul Chinei constituie o experiență destul de dureroasă și pierdere unei mase de cinei sunt milioane de suferințe — de li învinse pe calea armelor — trebuie să des

De când și-a făcut apariția în lumea mentalitatea comunistă cu întreg balastul său de forțe negative și disolvante, se spune că s'a produs o adevărată fractură socială și politică, ale cărei consecințe pot avea enorme, tragice, proporții. Această teribilă fractură a reușit să descompună multe elemente fundamentale, fără care nu s'a putut niciodată concepe și susține niciun fel de societate normală.

Modificările concepțiilor despre lume, revoluțiile, trecerile de la un regim la altul, modificările structurale și instituționale, apariția de noi forme politice, neconținut reînnoite, mențineau neconținut, în cadrul vieții europene, ceva in-corruptibil, neschimbător, permanent în ciuda fluidității și a istoriei.

Revoluția bolșevică are meritul și vina de a fi epuizat, în avântările sale din viața politică rusească și în manifestările sale din restul lumii, funcțiunea esențială a acestei legi în viața societății și a comunității internaționale. Dărâmand o ordine socială și producând disolvarea unei mentalități tipice a lumii noastre, bolșevismul a reușit să distrugă această lege de bază a vieții noastre sociale. Și ca alare nu numai formele sociale moștenite sunt pe cale de a se nărui, ci și omul, ca ființă socială și politică, pierde acel sentiment de aderență la o anumită ordine stabilită, care niciodată nu-l părăsise.

Cine își amână privirea la tragica stare de lucruri din spațiul bolșevic al așezărilor democrației populare, vede, cât de profund a fost acest proces de disolvare. Nu este vorba aici de un simplu regim de tiranie și opresiune. Nici nu este vorba

Apăsarea acestei lumi asupra lumii civilizate este mult mai mare decât se crede. Comunismul s'a putut introduce în viața națiunilor, reușind să rupă elementele ce integrau echilibrul lor, creînd o

Una din marile mistificări ale „revoluției mondiale bolșevice” este și apa numită revoluție culturală. Cum comunismul este sau pretinde să fie un tot organic, un stil, era obligat să aducă și soluții în artă. Ce s’a întâmplat însă? Arta comunistă — și ne referim tocmai la arta oficială — este tot ce poate fi mai contrar unei revoluții artistice. Tendințele artei sovietice dovedesc o întoarcere progresivă la formele academice — sau cum s’ar spune în limbajul casei — reacționare. Fenomenul este desigur surprinzător la prima vedere. Cercetată însă mai cu deamănuntul își găsește explicația sa.

Să vedem puțin muzica sovietică. Pentru a lămurii tendințele acestei muzici, este foarte semnificativ cazul compozitorului Șostakovici. Șostakovici este fără îndoială un muzician de talent (alfel nu ne-ar interesa). Cu toate acestea, simfonia — faimoasa și trămbătașă simfonia Stalingrad — este una din cele mai mari plătimuri care s-au scris vreodată în muzică. Un simbolism banal, un descriptivism exagerant, o totală străcie de teme, un gigantism care nu are nimic comun cu mizeria și o grandilovență, care nu are nimic comun cu slovenia. Pe lângă ea, Simfonia 1812 de Tchaikowsky (a cărei justie hipertronică este), apare ca o adevărată apodopsis. După ce a auzit, auditorul cel mai îndumnețat în ale muzicii, dar cu o pictură de

Bun simț, se întrebă ușur la ce o fi servind
acest monstru sonor? Teatrul academism cu
care este concepută și scrisă, fac din ea puțin
opus al unei muzici inovatoare. La un moment
dat însă Șostacovici a vrut să mai asculte și alte
 voci decât cele ale sovietului suprem și a în-
ceput să scrie după înima lui de artist. Desigur
o muzică bună și mai ales revoluționară. Care
a fost însă efectul? O subminantă punere la
punct pentru deviațiunea burgheză. Se poate
imagina o mai flagrantă contradicție de ler-
meni? (Adevărul este că muzica revoluționară
a făcut-o anti-comunistul declarât Stravinsky.)

Intreaga arta plastica sovietica nu este decat un soi de „porumbel al pacii”. Realismul banal si absurd, colorismul dulcag, tematica triviala, in fine intreaga estetica a acestei arte, fac din ea o pura cromolitografie academizanta cu subiect revolutiunar. Amintim ca exemplu un faimos portret al lui Stalin contemplant nu mai atat ce defunct bolsevick, Stalin, cu fata ce se trandafire, cu mustaza bine potrivita, sta cu palmele incrucate, in profil sau „trois quart”. In costic, defunctul ceva mai palid, parca doar, inconjurat de o adevarata gradina botanica reprezentata cu toate detaliile. Este un

(continue in pag. 6)

Rusia și înarmarea Germaniei

În cursul ultimelor luni, a avut loc o radicală reorganizare a cadrelor superioare de conducere din armata roșie. Preparată pentru un războiu ce poate izbucni dintr-un moment în altul, Moscova a realizat după o luptă între diversele concepții militare, ce durează încă din 1948, adică dela înlocuirea mareșalului Vasilevski, cu generalul Semenko la șefia Statului Major general sovietic, o fixare a comandamentelor sale militare, cu supremația armatelor terestre. În aceasta nouă organizare, Statul Major general sovietic se compune din șapte secțiuni și anume: operații, informații, organizare și mobilizare, transmisiuni, zone fortificate, topografie și istorie. În afară de Statul Major general, un loc de frunte în noua organizare, mai ocupă Inspectoratul general al armatei, condus de generalul Govorov, însărcinat cu pregătirea trupelor, organizația „Smeersch” („Moarte spionilor”) care se ocupă între altele de contraspiionaj și depinde de Ministerul Siguranței. Direcția generală politică, precum și Comandamentul forțelor terestre și serviciile de ariergardă. Acest nou sistem presupune o centralizare maximă, întrucât toate armatele depind de un singur organism. Lupta a fost îndârjită între diversele tendințe, dar sfârșitul ei înseamnă o concentrare maximă din partea Sovietelor pentru pregătirea unui războiu de agresiune.

Și în vreme ce în Extremul Orient pacea dintre puterile vestice și Japonia și oprirea la un punct mort a conflictului coreean lasă loc unei pauze agravată de conflictul dintre Mao-Tse-Tung și Stalin, centrul atenției trece asupra Germaniei. Pentru că noile obiective ale Uniunii Sovietice se concentrează în Germania, se reactualizează problema înarmării precipitate a Germaniei sovietice.

În anii din urmă Germania răsăriteană a devenit o adevărată bază militară a puterii sovietice în Europa. După schisma titoistă, se poate spune că cel puțin în intenția Kremlinului, ea a devenit avangarda imperialismului sovietic în Europa. Într-adevăr în vreme ce Kremlinul tipă cu cinismul său caracteristic, împotriva remilitarizării Germaniei de vest, în zona sa de ocupație a creat o armată și un potențial industrial autarhic. Cu acestea crede posibilă repetarea dramei coreene.

În cursul ultimilor ani s'a vorbit mult de faimoasa „poliție populară” („poliția neagră”), din Germania de est, pusă sub comanda sovietică și de faimoasele „Be-reitschaften”, ce nu erau altceva decât nucleele unei adevărate armate germane, la ordinele Moscovei.

Dar ceea ce nu se știa până acum, era faptul că Moscova a pus în mișcare potențialul industrial german din această zonă, în scopuri exclusiv militare. Într-adevăr, Kremlinul a ajuns atât de departe în remilitarizarea zonei germane de sub controlul său, încât azi Rusia nu mai are nevoie să furnizeze nimic acestei

armate aflată în slujba sa. Industrializarea intensă a Germaniei orientale, în scopuri militare, este un fapt în marș. Între Elba și Oder funcționează acum o industrie germană de război, pusă nu numai la dispoziția armatei rusești, ci și la dispoziția armatei germane comuniste. În această zonă se fabrică acum tancuri, avioane cu reacție, gaze asfixiante, camioane grele, se extrage uraniu pentru bombe atomice și se produc uniforme și încălțăminte pentru armată. Se pot cita câteva dintre fabricile de interes militar, în plină producție: fabricile de explozibile dela Schwehenbeck și Gnasitsch, combinatul Bitterfeld Uzinele Boehlen, care produc 6000 tone de benzină de aviație și 2000 tone de carburanți pentru avioanele cu reacție, uzinele dela Auerhammer și Torguelow, care fabrică elemente pentru tancuri și în sfârșit, „Buna”, dedicată exclusiv fabricării gazelor de război. O deosebită dezvoltare

s'a dat în această zonă, denumită de propaganda sovietică cu cinism „zona păcii”, extragerii de uraniu pentru producția atomică. În regiunea Erzgebirge și Harz, lucrează la extragerea uraniului cea 350.000 lucrători germani, distribuiți în 250 mine. Și tot în această zonă răsăriteană, există și o „poliție maritimă” în realitate o adevărată marină germană comunistă în Marea Baltica, ale cărei vase de război poartă frumosul nume de „unități de pescuit”.

Este o declanșare a potențialului industrial, tradițional nemțesc, pentru a transforma Germania răsăriteană, reînarmată cu repeziune de Moscova, într-o bază de agresiune, cu posibilități autarhice. Între timp, Moscova cântă cântecul unității, sperând că la ora potrivită să găsească Vestul german, copt pentru o agresiune reușită. Dar realitatea intențiilor sale este aceasta. Și Moscova continuă să fie în modul cel mai explicit, agresorul permanent contra păcii, și securității lumii libere.

Lecțiile Istoriei

Politica ultimelor lustre — istoria recentă — oferă printre alte învățăminte și pe acela al urmărilor suferite de Germania național-socialistă, pentru a nu fi prețuit și păstrat prietenile de care s'a bucurat.

Nu facem azi critica sau apologia doctrinei național-socialiste, nu examinăm consecințele favorabile sau dăunătoare Europei, dacă Germania ar fi câștigat războiul și nici nu analizăm gradul de afinitate ideologică, sau simplă coincidență de interese vitale, sau nuanțata scară de motive determinante ale „prietenilor” la care ne referim.

Reamintim doar, că îmbătat de propria lui forță, amețit de conceptul „rasei superioare”, guvernul celui de al treilea Reich a făcut tot ce a putut pentru a-și înstrăina prietenile. Tratatându-le cu aroganță și impunând sarcini disproportionale guvernurilor aliate, umilind și persecutând grupările sau partidele politice străine, care îi precedaseră în atitudine anti-comuniste și anti-capitaliste. Deaceia în ceasurile grele, în preajma prăbușirii, aliații circumstanțiali sau ideologici — fără remușcări — l-au părăsit.

Sunt fapte din domeniul trecutului, dar nu trebuie uitate.

Astăzi, omenirea civilizată, în plină tensiune, teme sau dorește un nou război. Dumanul e foarte puternic și este o greală să-i subestimăm posibilitățile, cultivând iluzia unei victorii fulgurătoare (și Germanii contaseră pe un „Blitzkrieg”!). De amândouă părțile, fabricile de armament nu mai prididesc, cancelariile se hirc în ingeniozitate, propagandele sunt în plină activitate.

Culturalism Sovietic (urmăre din pag. 5)

tablou care amintește pe Gross, dar un Gross „more russo”. Spectatorul rămâne împietrit în fața unui spectacol atât de nevrosimil.

Desigur că și literatura ori poezia sovietică își au regulile lor. Nu putem face aici inventarul producției mai mult decât copioase cu care ne-a blagoslovit în ultimul timp para care a dat pe Dostoievsky și pe Tolstoi. Am dori totuși să semnalăm un caz tipic de degenerare artistică comunistă, acela al poetului chilian Neruda. Pablo Neruda este sau mai bine spus a fost, căci a murit poeticește, poate cel mai mare liric modern de limbă hispanică. Ultima sa producție cu teme bolșevice, ca de pildă poezia „Stalingrad” (Stalingradul după cum se vede o făcut tot felul de victime), nu are nimic de a face cu pana genială de alături a acestui ex-

poet. Pseudo-Neruda de azi, pare că a făcut toate eforturile să atingă culmile trivialității și ale platitudinii. Numai după ce a bătut acest nefast record, o fost declarat poet oficial al comunismului din întreaga lume.

Cum spuneam la început, acest fenomen de reacționism academic, care este doctrina oficială a revoluției culturale comuniste, are totuși explicația sa. Și această explicație nu este alta, decât falsitatea apei zisului revoluționarism comunist. Dacă cultura poate fi un semn și o caracteristică a unei revoluții, atunci cultura comunistă dovedește incapacitatea ei financiară de a crea noi forme culturale, dovedește superficialitatea unei revoluții care nu a putut atinge „ethos-ul” creator al omului, ce se pretinde revoluționar și inovator.

DE PROFUNDIS

O comandă sinistrală a răsunat în tăcerea înghețată a nopții de 29 Noembrie 1938.

Patrusprezece călăi au aruncat ștreangul pe grumajii prizonierilor din brețul prefecturii de poliție și patrusprezece inimi de Români au încetat să mai bată. Liniștea întunecată a pădurii a răspuns lugubru cu un imens geamăt. Oroarea s'a petrecut mai repede decât o putem gândi.

Unui nemernic maior de jandarmi i-a revenit misiunea scelerată de a ucide cea mai înaltă conștiință românească a acelei vremi.

Corneliu Codreanu sfârșea pentru totdeauna să mai gândească, să mai vibreze și să mai lucreze pentru soarta unui neam obidit.

Clica dementă dela București a însărcinat pe un obscur general să dea un comunicat cine. Nu știm dacă au vrut numai să intimideze, sau dacă au vrut să incite la revoltă, pentru că apoi să înceapă într-un uriaș val de sânge, pe cei care constituiau o permanentă primejdie pentru incuria unei desmățate dictaturi. Știm numai că cei ce ascultau de cuvântul „Căpitanului” lor au mers la biserică și au ridicat rugă către Dumnezeu în care credeau, pentru care luptau și dela care își sorbeau toată puterea lor supraomenească de jertfă și credință.

Astăzi, când se împlinesc treisprezece ani dela această grozăvie de neînchipuit, când unii au plătit cum se cuvenea nemernicia lor, noi ne întoarcem cu gândul îndărât, spre acele profetice avertismente ale lui Corneliu Codreanu, pe care atunci mulți le-au nesocotit și care în clipa de față fac lege pentru întreaga omenire.

La 30 Mai 1936 scria: „Apropierea de Rusia este un gest de trădare pe care poporul român îl face față de Dumnezeu, față de ordinea morală a acestei lumi și față de popoarele care stau în slujba acestei ordini, în războiul cu puterile nimicitoare ale răului.” . . . „De vor intra trupele rusești pe la noi și vor ieși învingătoare, în numele diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină că ele vor pleca înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza?”

Iar în „Memoriul” adresat la 5 Noembrie 1936, regelui din acea vreme și oamenilor politici, preciza: „Nu există „Mica Înțelegeră”, nici „Înțelegerea Balcanică”. Cine crede în acestea dovedește că n'a înțeles nimic. Față în față stau numai două lumi. Sub presiunea lor, în clipa războiului, toate combinațiile diplomatice se vor năruia ca niște castele de carton. Aceste două lumi sunt statele revoluțiilor naționale, care luptă pentru apărarea Crucii și a unei civilizații milenare și bolșevismul cu anexele sale care luptă pentru nimicirea neamurilor și prăbușirea civilizației creștine.”

În anul de grație pe care îl trăim, după experiența prăbușirii morale din 1941—1945, când „gestul de trădare prin apropierea de Rusia” s'a făcut nu de poporul român, ci de occidentul creștin, care tre-

buia să lupte în numele Crucii, glasul lui Corneliu Codreanu se ridică mustrător „din fundul adâncului”, ca în psalm. Cine mai poate tăgădui, pe întinsul globului, viziunea lui profetică, azi când față în față stau cele două lumi?

Pe plan uman, Corneliu Codreanu și-a închinat toată viața, toată puterea lui de muncă, toată capacitatea de dăruire și de jertfă, unui ideal neînchipuit de frumos: crearea unui nou. Un om după vrea lui Dumnezeu. Astăzi când omenirea se abate în cea mai crâncenă dintre încercările pe care i-a fost dat să le trăiască, astăzi când „reînarmarea morală” constituie o preocupare unanimă a conștiințelor, din adâncuri se înalță biruitoare ideea lui.

Pentru mintea și inima care a pus la baza trăirii, ca prim patrimoniu al unui neam, „concepția despre Dumnezeu, lume și viață” nu poate fi o mai mare mângâiere, acolo unde sufletul s'au odihnește, decât recunoașterea pe care unanimitate, toți i-o mărturisim . . .

Peste vrăjmașia celor ce nu au vrut sau n'au putut să înțeleagă nimic din ceea ce frământa conștiința iluminată a lui Corneliu Codreanu, astăzi strălucește ca un nimb de glorie gândul lui, căci el a pus înaintea tuturor problema spiritualității într-o lume stăpânită de cultul materiei.

Mișcarea întemeiată de el marchează momentul de regăsire spirituală.

În lupta deschisă împotriva comunismului satanic, doctrina inițiată de Cor-

neliu Codreanu constituie o călăuză a întregii omeniri.

Pe plan național el a reușit să întoarcă la altar o întreagă generație, să crească cultul eroismului în tinerețe și să imunizeze neamul românesc împotriva comunismului. Nici chiar detractorii lui cei mai înverșunați nu au putut tăgădui rezultatele palpabile ale revoluției spirituale legionare.

Dacă pe plan politic acțiunea lui s'a frânt la jumătate, este numai din pricină că o lume care s'a văzut amenințată în privilegiile ei a pus la cale cea mai monstruoasă din acțiunile politice ce se puteau imagina.

După alegerile din toamna 1937, când neamul românesc și-a dat verdictul, regele cu asentimentul placid al politicienilor, a instaurat dictatura. Prin procesele ce s'au succedat, Corneliu Codreanu a fost făcut prizonier pentru ca în noaptea de 29 Noembrie să fie mișlește asasinat.

Întercările ce au urmat, cu intenția de a compromite și distruge opera lui, nu au reușit decât să vădească, odată mai mult, neînțelegerea celor ce dețin vremelnice în mâini destinele poporului românesc.

De dincolo de mormânt, umbra lui Corneliu Codreanu străjuiește însă, ca o pavăză, soarta neamului său, căci, în țara în care suferința e stăpână, copiii ajunși la cincisprezece ani, conștienți de urgia ce s'a deslășuit, iau drumul munților și al pădurilor, cu convingerea neclintită că „merg să lupte pentru izbăvire alături de legionari”.

„Iar trimite să ne primă
și să ne omore, Vom fugi,
ne vom ascunde, vom lupta;
iar la armă, vom fi desigur
război. Căci noi vom fi pu-
șca, urmăriți de batalioane
și de regimente românești.
Atunci vom primi moartea.
Sângele nostru, al tuturor,
va curge. Acest moment va
fi cel mai mare discurs al
nostru, adresat neamului ro-
mânesc și cel din urmă!”

Corneliu Zelea Codreanu.

Colectivizarea agriculturii românești

Până la apariția rezoluției de excludere a Yugoslaviei din Cominform, a vorbi în România despre intențiile partidului comunist de a colectiviza agricultura, constituia răspândire de știri calomnioase la adresa regimului și ducea în mod automat la arestare și condamnare. Până la această epocă se căuta dimpotrivă o liniștire a spiritorilor, afirmându-se că se va ține seama de experiența sovietică și că nu se vor mai repeta greșelile atât de costisitoare făcute de partidul bolșevic.

Cea dintâi indicație că nu s'a renunțat la colectivizare (ceea ce altfel nici nu ar fi fost posibil, întrucât colectivizarea reprezintă o soluție politică a problemei agricole și nu una economică) a fost dată în această rezoluție a Cominformului. Ea a cuprins în același timp și o critică a procesului de colectivizare din Yugoslavia despre care se afirma că a fost forțat, fără ca să se fi realizat în același timp și condițiile obiective, care să asigure viabilitatea acestor gospodării colective.

Sublinierea importanței acestor așa numite condiții obiective o făcea și rezoluția CC al PMR din 3-5 Martie 1949. S'a stabilit atunci, că înființarea fiecărei gospodării agricole colective trebuie aprobată de Consiliul de Miniștri. În același timp era afirmat principiul că „desvoltarea colectivelor precum și extinderea numărului lor nu va trebui să aibă loc decât pe măsura creșterii industriei, capabilă să înzestreze agricultura cu mașini agricole, pe măsura formării de cadre de agronomi capabili să conducă agricultura unei asemenea gospodării colective și pe măsura creșterii conștiinței țărănimii în ceea ce privește superioritatea și necesitatea gospodăriei agricole colective”.

Într-o bună măsură acest principiu a și fost respectat. În cursul anului 1949 s'au înființat numai 56 gosp. colective în care au fost încadrate un număr de peste 4000 familii, ceea ce dă o medie de cea 70 familii într-o GAC.

Efortul a fost mărit în decursul lui 1950. În special în toamnă. Cu ocazia dezbaterilor la votarea planului cincinal, s'a arătat că numărul lor a ajuns 1019, cuprinzând un număr de peste 64.000 familii și o suprafață de peste 22.000 ha. Cifrele din comunicatul asupra realizării planului de stat pe 1950 sunt: peste 1000 GAC, cu un număr de 65.000 familii. După cifrele publicate la 1 Martie 1951, numărul lor la sfârșitul lui 1950 era de 1029, cuprinzând 65.074 familii și o suprafață de 208.640 ha. Creșterea mai mult decât proporțională a suprafeței, față de numărul gospodăriilor și al membrilor, se explică prin atribuirea de pământ din rezervele de stat și prin faptul că după înființare au început să fie construite și să se înădăreze și țărani mijlociași, care vin cu mai mult pământ.

Lectura acestor cifre, ca și sarcina de plan fixată pentru 1951: „se vor consolida și desvolta gospodăriile agricole colective” sugerează o modificare de program. Nu se mai caută în aceeași măsură să se înființeze gospodării noi, ci să se îmbunătățească funcționarea celor existente și în același timp ele să fie desvoltate prin atragerea de membri noi și prin mărirea suprafeței agricole de care ele dispun. În rezoluția CC al PMR privitoare la planul avansurilor în natură (publicată la 14 Iulie a. c.) se afirma că numărul GAC era de 1070 cu un număr de peste 71.000 familii, iar la 10 Septembrie, numărul lor crescuse la 1083 cu 73.438 familii. Media numărului de familii încadrate într'un colectiv este de astă dată mai scăzută decât aceea inițială. Acest fapt are mai multe cauze. În timp ce unele dintre gospodăriile mai vechi reușeau prin diferite măsuri să-și mărească numărul membrilor, nouele gospodării sunt înființate cu un număr mult mai mic de membri. Cele 13 GAC înființate între 14 Iulie și 10 Septembrie nu cuprind decât 438 familii, adică în medie numai câte 34 familii. Dar în același timp se procedea la o excludere din colective a celor care sunt identificați ca „elemente chibaburi”.

Toate aceste fapte duc la concluzia că s'a ajuns la etapa când regimul începe să întâmpine rezistență împotriva colectivizării. Căci până acum s'au înscris în colective numai țărani care nu aveau deloc pământ sau foarte puțin, precum și funcționarii sfaturilor populare și unii muncitori sărăciți, pentru aerșia

din urmă înscirierii echivalând cu o simplă abandonare a pământului care a devenit o sarcină. În același timp s'au materializat și greutățile de funcționare într-o măsură mult mai gravă decât se prevăzuse.

Este cert că dintre așa numitele condiții obiective, mecanizarea agriculturii a făcut oarecare progrese, în special în ce privește producția de tractoare, dar este încă insuficientă pentru a face față problemelor create introducerea „agriculturii socialiste”. Se afirma la 10 Septembrie că în decursul ultimilor doi ani, stălele de mașini și tractoare au primit 6247 tractoare și că ele ar satisface nevoile actuale ale agriculturii. Însă această afirmație este contrazisă de cifre lucrărilor realizate de SMT în decursul campaniei de însămânțări de primăvară. Ea este dată în comunicatul asupra realizării planului pe trim. II la 640.000 hantri (hantrul fiind definit ca arătură normală la o adâncime de 15 cm. această cifră corespunde la o suprafață de cca. 480.000 ha arături de 20 cm adâncime). Cum este de presupus că cca. jumătate din suprafața deprimă de gosp. colective a fost destinată culturilor de primăvară și cum pe de altă parte se afirmă că întovărășirile organizate în cursul primăverii au cuprins o suprafață de 450.000 ha, se vede clar că numărul actual al tractoarelor din SMT nu satisface încă nevoile agriculturii colectivizate. În fapt numeroase gospodării agricole au făcut arături cu pluguri cu tracțiune animală, iar multe din contractele încheiate cu întovărășirile n'au fost respectate.

S'a evitat așa dar un ritm prea grăbit al colectivizării și s'a căutat să se țină pasul cu ritmul de mecanizare a agriculturii. Nu dintr'un respect al „condițiilor obiective”, ci în Bulgaria de ex. colectivizarea a fost forțată fără nicio reflecție și încă dela începutul anului suprafața colectivizată depășea 50%. Tinta în Bulgaria a fost inițial de 60% pentru 1953, dar ea este pe cale de a fi realizată mult mai curând, în timp ce pentru România abia pentru 1955 s'a fixat ca sarcină colectivizarea în proporție de 60%. Însă nu din suprafața arabilă, ci din numărul gospodăriilor individuale. Celelalte țări de democrație populară, deși nu au realizat colectivizarea în aceeași măsură ca în Bulgaria, sunt mult mai avansate decât România. O explicație trebuie căutată în rolul României în sistemul economic organizat de Soviete în Europa orientală. În timp ce în comerțul internațional România nu mai apare nicăieri ca o țară exportatoare de cereale, Rusia ăteră cantități de grâu care sunt de ordinul surplusului exportabil al României dinainte de război. Ritmul inegal de desvoltare a colectivizării în diferitele democrații populare este o indicație că se dorește să se evite generalizarea și apariția concomitență a urmărilor pe care le aduce colectivizarea și care sunt cunoscute din Ucraina între 1920-1932.

Dar chiar și acest număr modest n'a fost obținut conform instrucțiunilor partidului, iar funcționarea gospodăriilor colective a dat la iveală greutăți mai mari decât cele prevăzute. Însuși comunicatul din 18 Septembrie recunoaște că în loc de a „convince” pe țărani prin propagandă, organele locale au folosit în numeroase cazuri constrângerea. În opinia conducerii partidului, avantajele care se fac colectivizării ar fi fost suficiente spre a câștiga pe țărani pentru această idee. Într-adevăr pe lângă pământul adus de membri în gospodărie, care este prea puțin, și pentru a-și asigura viabilitatea, gospodăria mai primește dela stat o suprafață de pământ care uneori depășește cu mult pe aceea adusă de membri. Loturile colectivizatorilor sunt comasate într'un singur lot al gospodăriei, țărani cu gospodării individuale fiind obligați să accepte un schimb care dă cele mai bune ogoare din vatra satului gospodăriei colective. Schimbările și viclele aduse de colectivizări în proprietate comună sunt schimbate cu oțete de căutate mai bună la fermele de stat. Li se acordă credite pentru a cumpăra vite și pentru a-și construi grajduri, magazii și remize. Sunt preferați în executarea transporturilor cu plată. În primii doi ani dela înființare, colectivele sunt scutite de impozite, iar cotele obligatorii de colectare sunt reduse cu 20%, reprezentând

într'un an cu recolta bună ca aceea de anul acesta, cca 10% din recolta obținută de GAC. Colectiviștii personal nu plătesc impozite pentru veniturile obținute în colectiv și nu au de predat cote obligatorii. Gospodăriile se bucură de sprijinul SMT-urilor, care trebuie să le facă cu prioritate lucrările agricole, iar inginerii agronomi, ca și tot personalul tehnic agricol dela SMT și sfaturile populare raionale trebuie să-i ajute cu sfaturile lor și să le repartizeze cu precădere materialele necesare pentru construcții. Un loc deosebit în propaganda pentru colective ar trebui să-l ocupe împărșirea veniturilor în gospodăriile existente, când țărani ar urma să fie impresionati de marile cantități de produse pe care unii colectivizati le duc acasă. Dar este suficientă o încordare a situației internaționale, și o muncă propagandistică de luni de zile (pe lângă propaganda intervenit și alte mijloace care vor fi menționate mai jos) se risipește în câteva clipe. Au fost citate cazuri când acțiunea de a întemcia o gospodărie colectivă a durat și mai bine de un an, cu semnări de petiții și apoi retrageri de consimțământ.

„Liberul consimțământ” al țărănilor este ajutat de apăsarea impozitului agricol, cotele de colectare, culturile conform planului, prestațiile în natură ca și de atâtea alte șicane administrative, mergând dela excluderea dela aprovizionarea prin cooperative, până la confiscarea prisosului pe care încearcă să-l desfacă la oraș. Descinderi, proese de sabotaj, sunt deasemenea menite să obțină același rezultat.

Dar nici măcar aceste măsuri „legale” n'au fost suficiente. Comitetul central afirmă că pentru a determina intrarea în colectiv, organele locale i-au amenințat pe țărani cu mărirea impozitelor și a cotelor de colectare, precum și cu concedierea din servicii a membrilor familiei. Deasemenea s'a făcut promisiuni care depășesc avantajele acordate de regim, și anume că gospodăriile vor fi complet scutite de impozite și de cote de colectare, că se vor deschiide cooperative speciale pentru colectivizati și că vor primi servicii bine plătite. Dar nu numai atât. În regiunile Dolj, Argeș, Bihor și București s'a procedat la confiscarea pământurilor chibaburilor și atribuirea lor gospodăriilor colective.

Rezultatul acestor măsuri este însă, tot după constatările CC-ului, îndepărtarea țărănilor de gospodăriile colective și subminarea bazei regimului „alianța clasei muncitoare cu țărănimia muncitoare”. Atât de grele sunt actele de apăsare, încât numeroși chibaburi și-au predat pământul și unelte de bună voie, spre a deveni țărani săraci, iar foarte mulți țărani au părăsit satul, căutând o scăpare fie în păduri, fie la oraș unde găsesc posibilitatea de a munci. Prima din cele două afirmații de mai sus este o constatare oficială, iar cea de a doua se bazează pe menționarea unor „absenteiști” în diferite sate și a lipsei generale de brațe muncă, constatată cu prilejul culegerii recoltelor de anul acesta.

Situația aceasta având ca urmare o turbare gravă a producției, s'a anunțat că în viitor cei vinovați de astfel de presiuni vor fi excluși din partid și în același timp s'a specificat din nou că încă n'a venit momentul lichidării chibaburilor. În fața actuală se urmărește numai sărăcirea ei.

(continuare în numărul viitor)

Libertate, egalitate, și fraternitate ecumenică

Se spune tot mai mult că bolșevismul este o religie. Știam demult că problemele comunismului reprezintă de fapt o teologie întoarsă. Burghezia nu o află decât acum și nici nu o realizează decât timid și treptat. Occidentul opune bolșevismului lozincă iubită: libertate, egalitate și fraternitate. Fundamentul filozofic al acestei atitudini este „Contractul social” și prin aceasta Legea. Deci libertate, egalitate și fraternitate prin lege și în fața legii. Dar iată că acest fundament nu a fost deajuns. Dovada: bolșevismul, fascismul sau țările în care democrația nu a fost sincer aplicată.

Care este soluția? Dacă bolșevismul este o religie se mai poate lupta împotriva lui, cu stilul și tonusul secolului XVIII?

Se poate opune unei religii, un raționalism pur, depășit încă din secolul trecut, de apariția dialectice? Și se poate lupta împotriva aceluiași bolșevism, cu debila aparatură a fascismului? Adică un mytosul? (mitul sângelui, mitul secolului XX, mitul statului?) Evident că nu!

Pentru noi libertatea, egalitatea și fraternitatea revoluției franceze nu sunt decât o transpunere la registrul laic a mesajului lui Iisus Christos către oameni.

Christos a liberat pe oameni și le-a arătat că sunt egali și frați, pentru că sunt toți copiii lui Dumnezeu.

Dialectic, lozincă revoluției franceze prezintă două aspecte. Unul pozitiv și secret al dialectice Logos-ului: un aspect laic în sens de „asimilare mondială a cerului creștin” (Ion Moța).

Altul negativ: un aspect laic în sens de protest contra clericalismului. S'ar putea spune că ultimul are totuși o dimensiune pozitivă: căci nu este un program a protesta împotriva căderii clerului în clericalism și a teologiei în teocrație? Așa ar fi, dacă ar fi numai atât! Dar procesul Renașterii a însemnat mai mult și anume: ruperea din adâncuri a omului de Dumnezeu.

Și ce vină are Dumnezeu de „abuzul” — să zicem al preoților? Ce are afaceri Dumnezeu, cu felul cum îl reprezintă partea omenească a oamenilor? Poporul nostru în înțelepciunea lui teologală, a rezolvat problema în felul următor: „să faci ce zice popa, nu ce face popa”.

Nu a declarat niciodată că Dumnezeu nu există și că ar fi murit. (Poate acuma, prin teroare sub Ana Pauker.) Prin aceasta s'a dovedit neatinș de efectele corosive ale Renașterii (imens avantaj).

Când ne gândim că erau niște Românași care se căinau că n'am avut Renaștere! Și totuși am avut-o: prin răscoală și fără pierdere de substanță.

Problema este însă ce facem astăzi cu toții! În fața religiei bolșevismului luptăm cu puștile de soc ale raționalismului și ale legii (pe care de un secol și jumătate o călcăm progresiv și continuu)?

Sau ne întoarcem la paza ei, dintr-o stare lăuntrică, dintr-o desăvârșire interioară de ton religios, dintr'un adevărat

fundament opozabil religiei materialismului?

Cu alte cuvinte: vrem să ne reamintim sau nu de Christos? Ne botezăm încă odată — pe dinlăuntru? Ne lepădăm de Satana? Aici este toată problema.

Deaceea ca fundament adevărat al libertății egalității și fraternității prin lege și în fața legii, noi propunem atitudinea realizată interior, a libertății, egalității și fraternității ecumenice.

Ecumenice erau în antichitate toate ținuturile locuite de Greci (concept geografic... și național). Creștinismul a adăncit formula: toți cei care trăiau în Christos și prin Christos și stăteau în consecință sub Duhul Sfânt. Deaceea naționalismul creștin de mai târziu a definit simțământul național ca pe un fel de stare de „ecumenicitate laică” (Codreanu). Adică trăirea în spirit (nu numai în corp) și simțirea în spirit (nu numai în corp) a destinului național. Căci altfel, „toți Românii vor să libereze România”. Și dacă n'ar fi o trăire în Christos și în

nădejdea „învierii neamurilor” (Codreanu) la judecata din urmă, națiunea, cum zice profesorul Protopopescu n'ar mai fi decât un „garde-meubles” în care tot felul de mobile sunt aruncate clac peste grămadă.

Ori cu astfel de clac și astfel de grămadă vrem noi Românii (și chiar toată omenirea) să facem față catastrofei de sensuri apocaliptice pe care o trăim?

Deaceea în locul „contractului social” să așezăm pe Christos.

Contractul social nu mai este eficient, pentru că bolșevismul a rupt contractul. Pe când lui Christos ce poate să-i facă? Nu-l poate rupe. Căci stânca lui Christos este incoruptibilă. Și de dănsa se va sparge bolșevismul de o mie de ori, fără ruperea misterului și cu ruperea bolșevismului. În felul acesta vom fundamenta, explorând dimensiunea adâncă a persoanei umane, libertatea, egalitatea și fraternitatea în spirit (în Logos) și în același timp, libertatea, egalitatea și fraternitatea cetățenilor în Legi.

Pregătirea Bătăliei

Rezumat și simplificat, programul unui regim comunist cuprinde trei probleme: lichidarea tuturor adversarilor politici; construirea potențialului economic; și propagandă. Scopul următor de Kremlin fiind revoluția mondială, primăria pentru lumea liberă crește în măsura în care aceste probleme primesc soluții multumitoare. Deaceea toate eforturile Moscovei sunt îndreptate în aceste direcții, iar eficiența regimurilor din țările ocupate de Uniunea Sovietică este controlată prin realizările obținute pe aceste trei linii. Cele trei categorii de probleme se condiționează reciproc în rezolvarea lor.

Politica masivă de investiții, necesară pentru a micșora diferența încă atât de mare între potențialul economic al lumii libere și cel al popoarelor controlate de Ruși, înseamnă micșorarea într-o astfel de măsură a cantității de bunuri de consum pusă la dispoziția populației, încât efortul nu ar putea fi menținut pe o durată mai lungă de timp, fără reprimarea brutală a oricărei încercări de critică a regimului. Dar în același timp, noule construcții din sectorul economic sunt folosite pentru a aprinde imaginațiile, pentru a întări prin prezența lor, convingerile unui aparat de partid lipsit de orice alte bucurii ale vieții și în același timp, în momentele lui de luciditate sau oboselă, pus în fața neîndeplinirii promisiunilor de dreptate socială și progres nutriționale an de an. Menținerea acestora a cadencei ample un gol în sufletul omului materialist, îi dă un sens și constituie și o justificare a teroarei politice, în măsura în care ea nu este numai o deslăuire a fiarei din om. Căci oamenii sunt omorâți, pentru că să se poată înălța zidurile fabricilor și săpa albia canalelor.

Comunismul poate să cadă sub pocul războiului. Dar fără război el nu va cădea decât atunci când în rândurile aparatului de partid se va răspândi credința că există o alternativă superioară comunismului: că zidurile se pot înălța tot atât de repede, sau chiar mai repede și mai durabile, fără ca la temelile lor să fie îngropate milioane de vieți și fără ca să se renunțe la celelalte valori vieții.

Dar acest lucru nu este făcut. Dimpotrivă, de multe ori ideea de libertate, care este un instrument pentru desăvârșirea energiei creatoare, este compromisă pentru că de dincolo de cortina de fier, trăind se vor sau nevoi, o legătură între prezența ei și ineficiența poli-

tică, haosul economic și menținerea privilegiilor sociale.

Dacă din modul în care se duce lupta ideologică, se îngăduie celor de dincolo de linia fronturilor să creadă că victoria împotriva comunismului va însemna întoarcerea la stări de lucruri care au fost, prin aceasta nu se așteaptă pozițiilor comunismului, ci pe ale adversarilor regimului. În măsura în care acțiunea se limitează la o atitudine negativă (vezi emigrarea rușilor albi, sau alte exemple mai apropiate de noi) rezistența din afară este inutilă, iar cea din lăuntru se lichidează. Nu se poate lupta numai „contra” ceva, ci trebuie să spui „pentru” ce.

Deaceea spectacolul propagandei anti-comuniste este atât de deprinsat, iar rezultatele ei atât de nesatisfăcătoare. Când se atacă propaganda comunistă nu se ține seama că ea nu este numai o posibilitate de minciună. Ea este și o interpretare vicioasă dar dibace a faptelor existente, după cum este mai ales și o exploatare inteligentă a faptelor pe care regimul le poate înscrie la activul său. Și el nu omite să înscrie la activul său tot ceea ce realizează în împlinirea întregului său program. Chiar și măsurile de teroare sunt valorificate propagandistic. O parte din actele de teroare primesc o deosebită publicitate servind ca mijloc de intimidare și ca o dovadă a forței regimului.

Dar materialul cel mai prețios pentru o valorificare propagandistică sunt investițiile economice, acțiunea sanitară și acțiunile social-culturale, pentru care guvernul cheltuiește sume însemnate, fiind stăpân pe resursele naționale într-o măsură în care un regim democratic nu va ajunge niciodată să le controleze.

Ceea ce trebuie risipită este această pretențiune a comunismului de a fi singurul regim care poate obține rezultate statistice spectaculare. Nu este deajuns să se arate cu ce sacrificii și renunțări sunt răscumperate aceste rezultate, fiindcă întotdeauna se va găsi o minoritate care entuziasmându-se pentru ele, să fie destul de hotărâtă să-și impună punctul de vedere față de marea masă. Aceasta ar prefera o viață mai comodă, dar prin aceasta chiar este oarecum pasivă din punct de vedere politic.

Nu mai înțelegând poziția specială a comunismului de deținător al monopolului puterii, cu avantajul de a putea dispune fără niciun fel de restricții de distribuirea veniturilor naționale, se lămură, nu numai izvoarele de putere materială al comunismului, ci și lăsatatea poporului

(continuare în pag. 12)

Soldatul Român

În numărul 29 din 21 Iulie 1957, "al Rev. „Osip-probleme", care apare în Germania de Vest, s'a publicat un articol sub titlul: „Die Armeen der Satelliten", în care vorbind despre armata română scrie: „Sovietele nu se grăbesc cu modernizarea armatei române, căci sunt de părere că valoarea inferioară de luptă a acestei armate, nu merită acest lux. Comandamentul suprem sovietic a hotărât pentru același motiv să nu întrebunzeze trupele române pe front, ci numai în serviciul de poliție în zonele din spate, pentru siguranța liniilor de aprovizionare și ca trupe de ocupație în teritoriile eliberate."

Este probabil, că această apreciere se referă numai la valoarea armatei române de astăzi, aceea care este produsul regimului comunist și care nu are nimic legătură cu armata care a luptat în războiul al 2-lea mondial, pentru apărarea hotarelor României și a independenței ei. Totuși, pentru acei care nu cunosc poporul român decât dintr-o propagandă falsă, sau nu-l cunosc deloc, suntem datori să lamurim sensul afirmației din revista germană.

Despre vitejia și spiritul de sacrificiu al soldatului român, s'a mărturie întreaga noastră istorie din timpurile cele mai vechi și până astăzi.

Pe vremea când imperiul turcesc ajunsese în culmea gloriei, poporul român a fost acela care a oprit la Dunăre avântul lui cuceritor. Timp de trei secole, începând din veacul al XIV-lea, țările române au rezistat pohoitului turcesc și pe când Bulgaria și Serbia dispăruseră total de pe harta Europei, iar Ungaria era transformată în pașă turcesc, Muntenia și Moldova, prin lupte grele și-au păstrat ființa, acceptând numai influența Turciei ca cel mai puternic impariu din imediata lor vecinătate. Nu mai vorbim de ceilalți vecini, unguri, poloni, țărani, ale căror încercări de a-și întinde dominația asupra celor două țări române, au fost zdrobite de vitejia românească.

În războiul dela 1877-78, prin care România și-a câștigat independența rotund față de Turcia, patru divizii românești, prin intervenția lor rapidă la cererea disperată a comandamentului armatei ruse adresată domnitorului Carol prin celebrul telegramă: „Treacă Dunărea pe unde vrei, în ce condiții vrei, numai vino grabnic în ajutorul nostru; cauza creștină este pierdută", au salvat dela o distrugere sigură armata rusă și au câștigat lauri glorie pe câmpiile Bulgariei, pe atunci sub stăpânire turcească. Vitejia soldatului român a schimbat complet situația și înfrângerea generalului turc Osman Pașa la Grivița, a avut drept consecințe politice nu numai independența României dar și reînvierea Bulgariei și Serbiei.

În primul război mondial, armata română a înscris pagini nemuritoare în cartea de aur a Neamului. Căci numai bătălia defensivă dela Mărășești, în care rezistența ostășului român a intrat în ofensiva generalului Mackensen, supranumit „spăcătorul de fronturi". Pentru prima dată în acei războaie Mackensen a fost silit după trei săptămâni de atacuri neîncheiate să renunțe la cucerirea unui front, și acesta a fost frontul românesc. O victorie românească cu atât mai strălucită, cu cât armata rusă, silită de care împănau România, era intrată în disoluție revoluționară comunistă și refuza să mai lupte.

În al doilea război mondial, soldatul român și-a dovedit calitățile lui excepționale în nemuritoare împrejurări. Chiar dela început, spiritul ostensiv al trupelor române s'a evidențiat prin

cucerirea Bucovinei în numai 4 zile și a Basarabiei în 2 săptămâni.

Trecerea Nistrului a constituit a doua încercare a priceptii comandantilor și a vitejiei soldatului român. Nistrul era apărat de Ruși, cu fortificații permanente, pe linia numită „Stalin". Atacul trebuia dat de armatele a 3-a și a 4-a române și armata 11-a germană, care fiind dotată cu mijloace ofensive mai puternice, era indicată să provoace ruptura principală a poziției rusești. În ziua atacului însă, armata a 3-a a reușit să treacă Nistrul cu aripa ei de Sud și a pătruns adânc în dispozitivul rusesc, în timp ce trupele germane se băteau încă cu primele cazemate rusești depe malul Nistrului.

Bătălia dela Odessa, dusă numai de armata 4-a română este un exemplu de tenacitate în cucerirea unui obiectiv, unde, cu toate pierderile suferite, acțiunea ofensivă a fost dusă până la capăt.

Bătălia dela Est de Nipru, a fost prima mare bătălie defensivă depe frontul de Est, așa cum a caracterizat-o comunicatul înaltului Comandament German. În această bătălie, armata 3-a română avea misiunea să acopere spre Est, spațiile armatei germane, care începuse ofensiva pentru cucerirea Crimeii. Terenul era neted, nisipos și aproape total lipsit de acoperire. După numai două zile dela ocuparea poziției, a fost atacată de armatele 9 și 18 ruse, cu intenția de a rupe frontul și a cădea în spatele armatei germane. Timp de 8 zile cele două armate rusești au dat atacuri nenumărate. Cărele de luptă rusești au trecut prin poziție, dar trupele române au rămas neclintite și cea mai mare parte a cărelor de luptă au fost distruse, atacate de grupe de câte 2-3 ostași, care se arcau deasupra lor și le dădeau foc. Mormane de mii de cadavre stăceau în fața liniei de apărare române, iar tunurile și mitralierele nu mai conteneau să tragă asupra nesfârșitelor valuri de asalt rusești, care înaintau fără oprire.

Actele de bravură personală au fost nenumărate, atât între ofițeri, cât și soldați. Menționez numai cazul medicului căpitan Comșa; un hitlerian în contra-atac pierduse aproape toți ofițerii și începuse să se clatine. Atunci acest medic căpitan, care fusese batalionul, a luat comanda și a condus contra-atacul până în liniile ruse, unde a căzut gren rănit. Contra-atac la rândul lui, batalionul s'a reșchit și medicul căpitan Comșa a rămas pe loc. A doua zi trupele române reușiseră poziția, au găsit pe acest viteaz ofițer, copleșit și cu ochii sângi. Datorită faptelor de arme de acest fel, poziția a putut fi păstrată și ofensiva rusă s'a prăbușit; încă odată ostășul român s'a dovedit a fi neînvins.

Acești brauri, tenacitate și curaj disprețuitor de moarte s'au manifestat și în alte multe bătălii — Sevastopol, Harcov, Feodosia, Stalin-grad, Nalci — care însemnă urase stănci adânc înfrunse în istoria Neamului, pe care se va scrie spiritul de mândrie națională în viitor și dreptul la viață liberă a poporului român în hotarele lui naturale.

Deșigur că am avut de înregistrat și o dureroasă înfrângere în cotul Donului, dar ea nu se doborâre vreoieri slăbiri a virtuților ostășești, ci altor cauze pe care nu le putem discuta aici.

Iată dar pe scurt, o serie de fapte din istoria mai veche și recentă a poporului român, care dovedesc că acest popor este dotat cu excepționale calități războinice. Iar dacă în articolul din „Osip-probleme" se afirmă inferioritatea ca valoare de luptă a armatei române, atunci această inferioritate este desigur consecința situației politice de astăzi a României. Aceasta înseamnă că poporul român refuză să mai lupte pentru asupritorul lui, așa cum a făcut la sfârșitul războiului al 2-lea mondial.

Armata sovietică a făcut cunoștință cu soldatul român în cei trei ani de război, dela Prut până la Stalingrad și în timpul Conacului și a suferit nenumărate înfrângeri dela acest soldat tăcut, cuminte și dăru. Sovietele însă își dau seama nu numai de valoarea militară necontestată, dar și de superioritatea conștiinței lui naționale și de aceea consideră că nu este prudent să folosească armata română în linia întâi pentru a nu avea surpiza neprevăzută a întoarcerii armatei în contra lor.

Soldatul român este nu numai viteaz, dar și conștient de menirea lui și știe că inamicul lui nu este în afară de hotarele țării ci chiar în pară. În contra acestui inamic va trebui el să lupte și o va face atunci când va suna ceasul eliberării.

Acestui soldat, care a luptat cu tot avântul sufletesc din marea lui dragoste de țară, semnându-și oasele până în adâncul îndepărtat al Rusiei, pentru a înlătura pericolul de moarte al Neamului și apoi din disciplină și o rară cuminție, semănând alte oase pe câmpiile Ungariei și în munții Cehoslovaciei, îi vom recunoaște marea faptelor, noi cei care am fost cu el și l'am văzut făptuind.

Pregătirea bătăliei

(urmare din pag. 11)

rus față de stalinism și menținerea moralului armatelor chineze și nord-coreane.

Așa-zisele acțiuni social-culturale nu sunt decât propagandă care se hrănește pe ea însăși. Dar fiind ridicată la rangul de problemă principală și formând un obiectiv de luptă, comunismul are avantajul de a avea o imagine mai clară a scopurilor urmărite și prețuind valoarea lor în această perspectivă, nu se dă înapoi de a întrebuna toate mijloacele posibile.

„Culturalizarea maselor", care nu este altceva decât înscăunarea lozincilor comuniste și deprinderea unui automatism de gândire, formează una din condițiile de care comunismul are nevoie pentru a se menține. Aceasta constituie însă și partea lui slabă, deoarece automatismul și uniformitatea gândirii nu pot constitui un câștig dobândit, ci trebuie mereu obținute printr-un efort înalt.

Dar țărnia internă a comunismului și virulența lui în afară se sprijină pe posibilitatea pe care o are de a folosi resursele naționale pentru însoțirea economică și pentru apărarea sautare, așa cum statul de până la marea criză economică din 1929 nici nu visa că ar fi posibil. În aceasta primului servesc mereu ca termen de comparație stările livate de trecentele regiuneri.

Astăzi însă statul social este în măsură să dirijeze și să forțeze investițiile în vederea ridicării standardului de viață al populației, să creeze și să folosească resurse pentru rezolvarea problemelor sanitare. Problemele care se pun astăzi omului politic sunt mai complexe decât în trecut, dar drăcește și misiunea lui este mai nobilă. Numai de pe această poziție poate fi înfrânt comunismul. Nerecunoscând la nimic din ceea ce ei promite, refuzând ceea ce ei nu poate realiza, statul de cunoscut creștin aduce tot mult decât atât, căci rezolvarea problemelor sociale nu este decât prima treaptă pentru a viață demnă de conștiința de om.

NAȚIONALISM

Dela familie la trib, dela trib la cetate, dela cetate la națiune, evoluția s'a făcut pe baza acelorași legături de sânge, de credință și de moravuri.

Neamuri s'au ridicat și altele au pierit pe măsura în care această tradiție a fost sau nu operantă și popoarele și-au împlinit ori nu, menirea lor. Unele s'au topit în sânul altora, mărindu-le sau creind alie nații, regenerate sau degenerate. Niciun popor nu s'a transformat într-o entitate superioară neamului. Înțelegem o entitate creatoare.

Până azi, entitatea creatoare supremă — afară de Dumnezeu — este neamul. S'ar putea — într'un viitor foarte îndepărtat, pe care încă nu-l întrevădem — ca neamurile să ajungă la perfecția edenică; atunci numai ar fi posibil ca ele să se contopească în „umanitate".

Până atunci umanitatea rămâne o simplă sumare a creațiilor individuale ale fiecărui neam, o beneficiară a valorilor naționale, devenite patrimoniul comun al tuturor. Cu cât neamurile vor crea mai multe asemenea valori, cu atât ne vom apropia mai mult de perfecțiune.

Când fiecare neam, prin străduințele lui, s'e va fi realizat și deci își va fi împlinit menirea ce i-a fost hărăzită, cu atât mai mult se va fi apropiat de finalitatea care este „învierea". Dar pentru această finalitate, condiția este propria realizare. A vrea să ardăm această etapă înseamnă sinucidere ca popor.

Din acest concept al neamului, ca entitate supremă creatoare, rezultă naționalismul. Nu naționalismul șovin, agresiv,

rasial și imperialist, ci naționalismul creator de valori naționale, valabile pentru întreaga umanitate. Homer, Dante, Shakespeare, Goethe, Bach etc. etc. sunt valori umane, purtând peceta neamului, căruia au aparținut. Nimeni nu este stingherit că geniul lor este eminamente național, după cum nimeni nu poate afirma că genialitatea lor este în afară de specificul neamului lor.

A ne ridica împotriva acestui naționalism este a nega însăși esența existenței noastre, condiția fundamentală a civilizației pe care Neamurile au creat-o, ea însăși condiție a trăirii noastre.

Cei trei, patru — sau cum erau odată cinci — „mari" vorbesc de popoare și nimeni, afară de sovietici, nu se gândește la desumanizarea lor, oricât ar fi ele de mici. Printre o hăzără apropiere de noțiuni, s'a contopit noțiunea de totalitarism cu aceea de naționalism și astfel s'a opus naționalismul democrației. Relevăm din nou că naționalismul este o ideologie, iar democrația o tehnică politică. Ele nu au a se opune, ci a se complecta. Și mai observăm că interesul politic al comunismului se complăce în această confuzie, pe care o întreține și o cultivă. Dacă nu ar fi decât pentru această oportunitate, de apărare împotriva comunismului și încă ar fi deajuns pentru a nu huli naționalismul, care nu are alta vină, decât aceea de nu fi, cum trebuie, înțeles. Aceasta pentru că nu ne cunoaștem încă dușmanii și mijloacele lor perfide.

Timpul lucrează pentru noi

Dar, în loc să ne pierdem timpul în inventivitatea în a detecta pe „frăzătorii" care împing oiașii occidentali în disperare și în a descoperi mijloacele ce-i deteriorează s'a făcut, și se pare mai rău, că ne oprim la măștiștea înconstruibilă a faptelor, singurele care, cum spun marxistii, au valoare „obiectivă". Ne vom măștiști o colecțiune de fapte care și de ei demonstrează cu mai multă evidență, cât de serios se întărește câmpul occidental, Pământul țării dela premea că asfaltul Occidentului concide în interes și înălțăre cu înălțăre pe care nu lăcă de acum zece ani am înțeles-o. Credem că această premisă este exactă. Credem de asemenea că îndârjităta acestei concidențe nu este imputabilă noastră, ci orbitei planului Occidentului. Noi însă vom rămâne — am văzut puțin și din depuneri conștente — Occidentul, alăpuit în fală și fructificat lăpă de clăse și între națiuni, și-a îngheț și a pământului de clăse de extenu de frământare. Să sperăm că sub egida noului conducător, epi din zona obligatorilor britanici, occidentali se vor din defecție și vor păi ferici la apăsare.

Între țările vom conștina dintr-o dată, demonstrând neceșul cantității al amestecului pe toate terenurile: politice, economice, militare, propagandiste. Aceasta nu pentru a ne „da apăsare", ci pentru a ne da o înălțăre în viața noastră. Să sperăm că această înălțăre va fi înălțăre în viața noastră, și nu înălțăre în viața altora. Să sperăm că această înălțăre va fi înălțăre în viața noastră, și nu înălțăre în viața altora. Să sperăm că această înălțăre va fi înălțăre în viața noastră, și nu înălțăre în viața altora.

În anul înscut arătat în arătatului din 1955, noișteți ajunse deja în zona Europei, și-au înălțăre oiașii înălțărele în tot trupul continentului și în zona noastră, cu fiecare de poziție. Stăpâne prin ocupație, a centrului, și-au înălțăre trupul poziției în țările noastre, prin eliminarea succedată a partidelor, a statului central.

deșigur, în țările, a înălțăre și pe înălțăre, noișteți ajunse deja în zona Europei, și-au înălțăre oiașii înălțărele în tot trupul continentului și în zona noastră, cu fiecare de poziție. Stăpâne prin ocupație, a centrului, și-au înălțăre trupul poziției în țările noastre, prin eliminarea succedată a partidelor, a statului central.

În același timp, partidele comuniste, arăți au înălțăre în țările noastre, și-au înălțăre oiașii înălțărele în tot trupul continentului și în zona noastră, cu fiecare de poziție. Stăpâne prin ocupație, a centrului, și-au înălțăre trupul poziției în țările noastre, prin eliminarea succedată a partidelor, a statului central.

Înălțăre în țările, a înălțăre și pe înălțăre, noișteți ajunse deja în zona Europei, și-au înălțăre oiașii înălțărele în tot trupul continentului și în zona noastră, cu fiecare de poziție. Stăpâne prin ocupație, a centrului, și-au înălțăre trupul poziției în țările noastre, prin eliminarea succedată a partidelor, a statului central.

Înălțăre în țările, a înălțăre și pe înălțăre, noișteți ajunse deja în zona Europei, și-au înălțăre oiașii înălțărele în tot trupul continentului și în zona noastră, cu fiecare de poziție. Stăpâne prin ocupație, a centrului, și-au înălțăre trupul poziției în țările noastre, prin eliminarea succedată a partidelor, a statului central.

Înălțăre în țările, a înălțăre și pe înălțăre, noișteți ajunse deja în zona Europei, și-au înălțăre oiașii înălțărele în tot trupul continentului și în zona noastră, cu fiecare de poziție. Stăpâne prin ocupație, a centrului, și-au înălțăre trupul poziției în țările noastre, prin eliminarea succedată a partidelor, a statului central.

Înălțăre în țările, a înălțăre și pe înălțăre, noișteți ajunse deja în zona Europei, și-au înălțăre oiașii înălțărele în tot trupul continentului și în zona noastră, cu fiecare de poziție. Stăpâne prin ocupație, a centrului, și-au înălțăre trupul poziției în țările noastre, prin eliminarea succedată a partidelor, a statului central.

Înălțăre în țările, a înălțăre și pe înălțăre, noișteți ajunse deja în zona Europei, și-au înălțăre oiașii înălțărele în tot trupul continentului și în zona noastră, cu fiecare de poziție. Stăpâne prin ocupație, a centrului, și-au înălțăre trupul poziției în țările noastre, prin eliminarea succedată a partidelor, a statului central.

Înălțăre în țările, a înălțăre și pe înălțăre, noișteți ajunse deja în zona Europei, și-au înălțăre oiașii înălțărele în tot trupul continentului și în zona noastră, cu fiecare de poziție. Stăpâne prin ocupație, a centrului, și-au înălțăre trupul poziției în țările noastre, prin eliminarea succedată a partidelor, a statului central.

Înălțăre în țările, a înălțăre și pe înălțăre, noișteți ajunse deja în zona Europei, și-au înălțăre oiașii înălțărele în tot trupul continentului și în zona noastră, cu fiecare de poziție. Stăpâne prin ocupație, a centrului, și-au înălțăre trupul poziției în țările noastre, prin eliminarea succedată a partidelor, a statului central.

Înălțăre în țările, a înălțăre și pe înălțăre, noișteți ajunse deja în zona Europei, și-au înălțăre oiașii înălțărele în tot trupul continentului și în zona noastră, cu fiecare de poziție. Stăpâne prin ocupație, a centrului, și-au înălțăre trupul poziției în țările noastre, prin eliminarea succedată a partidelor, a statului central.

(continuare în pag. 14)

(u r m a r c)

(Publicarea cronologiei continuă.)

(urmare din pag. 2)

(vedere din pag. 17)

Pierderea de poziții pe terenul politic nu este însă decât unul din aspectele reculului stalinian.

Septembrie 15: Se constituie următorul guvern: Președ. al Cons. de min. și min. al Apărării Naționale: gen. Antonovici; subsecretari de stat la apărarea națională rămân foștii subsecretari de stat din cabinetul precedent la cele trei ministere contopite cu ministerul Apărării Naționale, Vicepreșed. al cons. de min.: Horia Simu; Interne: gen. Petroviciuș, subsecretar de stat: Răduțu; Externe: Mihail Sturza.

Biblioteca Română din Freiburg

Împlinește în curând doi ani și jumătate de existență și activitate neîntreruptă.

Recunoașterea ei ca persoană juridică a avut loc la 21 Iulie 1950, iar inaugurarea oficială cu actul creștinesc tradițional de sfințire s'a făcut la 17 Decembrie 1950.

Scopul pentru care a fost creată este eminent cultural. Câțiva Români pribezi, iubitori și cunoscători ai slovei românești în vârtejul unei vieți sbuciumate, au sesizat nevoia unei instituții care să adune la un loc toate cărțile și documentele românești sau privitoare la România. Au donat la început tot ce aveau ei. Au făcut apoi apel la personalități române și streine, în măsură să înțeleagă și să sprijine acest început.

Împrejurările au voit ca unul dintre inițiatorii și animatorii Bibliotecii Române din Freiburg să fie profesorul Virgil Mihăilescu, care a lucrat și la Academia Română. În înjghebarea și orânduirea bibliotecii, el a pus toată dragostea și priceperea de care era capabil. Biblioteca dispune astăzi de peste 2000 cărți și documente românești, care stau la dispoziția Românilor din pribegie, mai ales pentru lucrări de documentare în toate domeniile.

Biblioteca a scos la multiplicator 2 volume de poezii de Eminescu, un volum de folclor românesc, „Fără Țară”, poezii populare adunate de I. Dimitriu și catalogul bibliotecii. Biblioteca mai are și un oficiu de librărie unde se vând cărțile românești apărute în pribegie.

Comunitatea Românilor din Spania

Într-o atmosferă de un înalt patriotism și un sentiment profund de unitate, s'a creat în Madrid, Comunitatea Românilor din Spania. La convocarea făcută de o comisie organizatoare ad hoc, s'au reunit în adunare generală, Duminică 28 Octombrie 1951, în Aula Consiliului de Cercetări Științifice, majoritatea Românilor stabiliți în Madrid. Cei din provincie, în număr de 14, au trimis adeziunea lor și delegații de reprezentare.

Sub președinția dl. Prof. Ion Protopopescu, secretar fiind dl. Walter Popan și secretar dl. Dr. Valeriu Turgai, s'a deschis ședința în care s'au aprobat statutele și s'a ales Comitetul de Direcție.

Scopul comunității este de a uni efortul tuturor Românilor din Spania, spre a se ajuta reciproc, spre a înlesni studiile Românilor în universitățile spaniole și spre a strânge relațiile culturale dintre poporul român și cel spaniol. Comunitatea va face cunoscută prin orice mijloc situația țării noastre, care zace sub ocupația rusească.

Prin asistența dl. Nicolae Dimitrescu, Ministrul Românici la Madrid și a altor personalități importante, actul a capătat semnificația unei adeziuni totale din partea majorității Românilor din Spania.

Comitetul care va administra comunitatea pe timp de un an, proclamat ales de către Adunarea Generală, prin vot secret, este următorul:

Președinte:	Gheorghe Demetrescu
Vice-Președinte:	George Uscătescu Traian Popescu
Secretar General:	Aurel Răuță
Cassier:	Dr. Valeriu Turgai
Membri:	Aron Cotruș Dimitrie Ardelean Ion Protopopescu Vladimir Petrovici Nicolae Maritzia Walter Popan
Cenzori:	Ciril Popovici Ilie Vlad Sturza Tuliu Băyiu

Acțiunea din Spania

După lungi și grele tratative cu autoritățile Vaticanului și cu guvernul spaniol, părintele Dr. Florian Müller a primit aprobarea de a duce studenți și intelectuali români în Spania, asigurându-li-se burse și posibilități de a studia în colegiile catolice spaniole.

La 2 August 1951 Sfânta Sa a inaugurat Căminul Român în Madrid.

Când Excelența Sa O'Hara, Nuntial Apostolic din București a fost expulsat de regimul comunist din Țară, la primirea ce s'a făcut Excelenței Sale de pelerinii români la Roma, refugiați români au rămas impresionati de atitudine și de atitudine și al Monsignorului Kirk, Secretarul Nuntiatului față de poporul român.

Bazat pe această dragoste a Monsignorului Kirk pentru poporul român, Vaticanul i-a încredințat Misiunea din Spania.

La 1 Octombrie Mgr. a revenit din America în Europa pentru preluarea Misiunii. Pea Cucerirea Sa va da, tuturor studenților refugiați români, fără deosebire, posibilitatea de a studia. Totodată va crea la Madrid un puternic centru de spiritualitate românească.

În urma recomandării Nuntialului Apostolic O'Hara și cu aprobarea și binecuvântarea Congregației Bisericii Orientale, Mgr. Kirk își va extinde activitatea și asupra tuturor Misionarilor Români Unite din Europa.

oficiat de părintele Florian Müller și corul coloniei a intonat Imnul Regal. A vorbit apoi părintele Müller, invocând ajutorul ceresc pentru salvarea Neamului și ocrotirea Monarhiei. Dl. Puiu Traian, președ. Comitetului Român, a arătat însemnătatea zilei și a urât M. S. Regelui, ca sub ocrotirea Arh. Mihail să conducă poporul român la biruință. Dr. I. V. Emilian, referent cultural al Misiunii Române Unite a arătat pericolul pe care-l prezintă comunismul pentru țara poporului nostru și importanța Monarhiei în lupta lui, de rezistență. La sfârșit s'a trimis o telegramă M. S. Regelui. Corul coloniei a intonat cântecul național și patriotic.

A FI „FOST”

(urmăre din pag. 3)

mentară. Este exact că „România Viitoare” nu putea face altceva, decât să rămână la nivelul la care s'a așezat atacul, adică să răspundă precis și limitat la acuzațiile formulate, privind trecutul persoanelor puse în discuție și problema apartenenței lor la PNT. Dar toate celelalte publicații, care au socotit că este locul să nu respingă publicarea scrisorilor în forma în care a fost trimisă, deși uneori un socotit că acuzațiile aduse sunt atât de grave, încât pentru publicarea lor au nevoie de o declarație autentică prin care autorul să-și asume responsabilitatea, ar fi avut o altă datorie. Trebuiau să nu se oprească la faptul trivial al unui atac calomnios. E o întâmplare măruntă această acțiune a „Comitetului executiv al tineretului național-țărănesc în exil”, împotriva „Comitetului provizoriu al tineretului PNT în exil”. Dar există în ea ceva tipic, care trebuia revelat și combătut (sau poate, de către alții apărut).

S'au găsit implicate în aceasta controversă două grupuri: unul a fost în stare să scoată o revistă, în care să pună probleme și să cante soluții (pentru a nu da loc la niciun fel de confuzii), declarând că recunoașterea acestui fapt nu înscamnă aici și exprimarea unei păreri asupra rezultatului acestor eforturi). De cealaltă parte, un grup care cere cuvântul în numele a ceea ce fost, punând principiul că „nu poate fi, decât cel care a fost”. Aceasta e trăsătura tipică, ce ar fi trebuit adusă în discuție, acesta este principiul față de care trebuie luată o atitudine și spus răspicat un punct de vedere. De triumful, sau de respingerea acestui principiu, atârnă mult în viața noastră de exilați și în lupta împotriva comunismului pe care trebuie să o ducem. Căci în afară de această luptă, din păcate, mai există una, între cei care „au fost” și cei care „sunt”.

Nu s'a formulat niciun atac, pentru faptul din prezent ale redactorilor dela „România Viitoare”. Nu s'a afirmat că cele scrise acolo nu sunt pe linia tradițională a partidului, sau că nu contribuie la pregătirea luptei noastre comune, sau că problemele sunt greșit așese sau puse, sau superficial tratate, în sfârșit niciunul din atacurile care ipotetic s'ar fi putut formula. Nici nu s'au plâns că au fost împiedicați să exprime și alte puncte de vedere, care după părerea lor ar reprezenta o contribuție folositoare la acțiunile partidului lor. Căci n'au ecut dreptul de a vorbi, ci numai pe acela de a împiedica pe alții să vorbească, nu dreptul de a face ceva (care nici nu se cere), ci de a împiedica pe alții să facă. Vreun motiv în toată această acțiune? Niciunul. Vreun scop urmărit? Niciunul. O atitudine pur negativă. Înlăturarea a ceva ce este, dar nu pentru a pune altceva în loc. Este un semn de sănătate politică, faptul că în acest caz, partidul național-țărănesc nu s'a alăturat acestui punct de vedere.

Sarcinile noi nu cer întotdeauna oameni noi, dar cer eforturi noi dela toți iar cei care nu le pot depune, sunt înlăturați. Nu de oameni, ci de evenimente. Pentru meritele trecute, singura răsplătă este epitaful sau statuia.

Fără îndoială trecutul sfărșit interesant și poate fi evocat în cursul luptei politice. Lăsând la o parte faptele infamante și trădarea, definită juridic și riguros, acest trecut nu interesează decât când se referă la personalități, care prin acțiunile lor pot influența soarta noastră a tuturor și cursul istoriei și numai în măsura în care se proiectează în prezent și în explicit, dând indicații pentru viitor. Singurul lucru ce interesează, care trebuie să intereseze sunt atitudinile și acțiunile prezente, prin care se asigură viitorul. Să ne îndreptăm deci atenția asupra acestora, desprinzându-le pe cât se poate de oameni care le susțin, sau le execută. Ideile sunt adevărate sau nu, acțiunile sunt oportune sau nu, prin ele înșile, nu din cauza oamenilor care le promovează.

Spre a nu fi striviți sub greutatea sarcinii pe care o purtăm, sufletele țării, să încercăm să ne precizăm mereu porțile și să formulăm regulile de acțiune cărora înțelegem să ne supunem. Poate că adâncimea purgurilor care ne despart nu va mai apărea atât de mare, dacă vom descoperi că respectăm aceleași legi.

8 Noembrie la Salzburg. Ziua M. S. Regelui a fost sărbătorită la Căminul Românesc în cadrul unei adunări festive, la care au participat toți Românii refugiați. Te Deumul a fost

Correspondența pentru „Vestitorul”, precum și publicațiile pentru schimb se vor trimite pe adresa:

Sandu Marin, SALZBURG,
Elisabethstraße 38, Austria